

NEPŘISEDAVOST

Tak si představte:

březen nebo duben

(hmm... spíše březen), večer.

Potkávám JP, je ožralý jako

prase a já jsem střízlivý

jako prase. Jdeme na kafe.

On — mezi mořem vodky a návratem domů.

Já — mezi hádkou s jednou ženou a rozhovorem s jinou,

který se možná také promění v hádku.

Takže sedíme v hospodě

(i kdybych se pokusil soustředit, nevím v jaké).

On — ožralý jako prase. Já — střízlivý jako prase. Pijeme tu kávu

a najednou on, ukazuje mi nějaké dvě dívky sedící

u sousedního stolu, říká, abychom si k nim

přisedli, a já říkám: Dej mi

pokoj, nemám chuť.

Seru na to, jsem v nepřisedavé

náladě.

Seru na to, jsem v nepřisedavé

náladě.

Mezi hádkou s jednou ženou a rozhovorem s jinou,

který se možná také promění v hádku,

seru na to,

jsem v nepřisedavé

náladě.

MARCIN ŚWIETLIŃSKI

A tak rezignuje. Hovoríme o něčem.

O literatuře, možná také

o ženách. Začíná přšet.

Divám se na něj: drží se, i když je ožralej

jako prasce. I já se nějak držím,

i když jsem strážlivej jako prasce.

A najednou mi zase ukazuje ty dvě a říká: Koukni se,
to se nám náramně hodí, ony dvě a my dva, přisedněme si k nim.

A tak říkám: Nechci, ne, nemám chuť.

Seru na to, jsem v nepřisedavé
náladě.

Seru na to, jsem v nepřisedavé
náladě.

Mezi hádkou s jednou ženou a rozhovorem s jinou,

který se možná také promění v hádku,
nemám chuť.

Seru na to,

jsem v nepřisedavé

náladě.

Tak se obvyčejně stává,

že jsem v nepřisedavé

náladě.

Sedím sám u stolu

a nemám chuť

přisednout si k vám,

i když na mě máváte.

Seru na to,

jsem v nepřisedavé

náladě.

(1992)

MARCIN ŚWIETLIŃSKI